

[Bertel Dahlgaard.]

tik, regeringspartierne har givet tilsagn om overfor befolkningen.

For det andet har ministeriet måttet opgive sin politik med hensyn til gennemførelsen i denne rigsdagssamling af betydeligt øgede skatter, men heller ikke her kan ministeriet beklage sig med grund, så sandt som ingen vil modsige mig, når jeg hævder, at den overvældende del af regeringspartiernes egne vælgere utvivlsomt her er af samme anskuelse som vi, der har standset finansministerens skatteforhøjelsespolitik.

Efter at folketinget nu stort set har sikret finansministeren bibeholdelsen af de store skatter, der gennemførtes i fjor, forventer vi, at finansministeren, hvis intet uforudset indtræder, vil kunne gennemføre indeværende finansår med et væsentligt overskud dels derved, at finansministeren som bebudet holder igen overfor nye statsudgifter, herunder anlægsudgifter, dels ved en strækning af de militære bevillinger over længere perioder, dels gennem den sikkert noget rigelige budgettering af skatterne. Skulle der indtræffe et prisfald, vil det også få virkning på en række bevillinger i nedadgående retning, og det vil yderligere give ministeren mulighed for gennemførelsen af den ønskede overbudgettering, som jeg altså lykønsker ham til at have mulighed for.

Har regeringen kun en fattig rigsdagssamling at se tilbage på, har den så meget mere grund til at søge glemslens slør kastet derover ved i sommerens og efterårets løb at føre grundlovssagen så langt frem, at den rigsdag, der træder sammen til oktober, kan blive en grundlovgivende forsamling. Jeg anerkender statsministerens hidtidige bestræbelser i så henseende, men glipper det, tør jeg ikke spå regeringen en behagelig vinter, måske slet ikke nogen vinter. Lykkes det, da bliver foråret 1953 afslutningen af en politisk epoke og indgangen til en ny opmarch af de politiske kræfter her i landet, som jeg håber vil kalde på meget af det, folket venter af en dansk rigsdag: en rigsdag, der bevarer de gode traditioner, som på mange områder findes i dette hus, men som også fjerner det spindelvæv, der findes herinde, og som til tider gør luften tung at indånde, så friskheden i tanke og handling erstattes af en planløs forjægethed som den, vi har oplevet de sidste 14 dage.

Oluf Pedersen: Sidste vinter gennemførtes her i rigsdagen mellem de fire gamle partier to forlig, der var præget af høje skatter. Vi

havde den opfattelse, at skatterne her i landet var store nok. Under valgkampagnen fik vi tilslutning dertil ikke mindst fra de to regeringspartier. Nu foreligger der opgørelser over skatterne i 1950—51 og 1951—52. Det fremgår heraf, at der var en skatteudskrivning i 1950—51 på 4 222 mill. kr., medens den i 1951—52 var 5 174 mill. kr., og det vil sige, at de partier, som havde lovet, at skatterne skulle gå ned i løbet af et år, har præsteret en forøgelse af skatteudskrivningen på 953 mill. kr., hvoraf de 237 mill. kr. falder på de radikales bundne opsparing. Jeg forstår godt, at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard efter at have været med til det siger, at han ikke vil være med mere.

Når skatterne er steget så kolossalt som $\frac{3}{4}$ milliard i løbet af et år og man kan regne med en betydelig stigning også i indeværende finansår, er det ikke alene den højtærede finansministers skyld, men hele det skattesystem, vi har herhjemme, bevirker, at skatterne fortsat er i stigning.

Jeg ved nok, at man siger til retsforbundet: I ønsker, at alle skatter skal væk, og at vi skal klare udgifterne alene ved inddragning af grundrenten gennem grundskyld, men, siger man, og forsåvidt med rette, grundrenten kan ikke dække de offentlige udgifter, vi er kommet op i. I 1916 havde vi her i Danmark en grundrente på 225 mill. kr., som vi ville have fået til dækning for offentlige udgifter, hvis man havde gennemført fuld grundskyld. I 1916 var de offentlige udgifter bortset fra renter og afdrag på offentlig gæld 200 mill. kr. I 1916 kunne grundrenten altså mere end dække de offentlige udgifter. Siden 1916 er der sket en stigning i pristallet og i befolkningensmængden, så det var naturligt, om grundrenten var firedoblet. Det viser sig også, at grundrenten fra 1916 til 1950 virkelig er firedoblet, men de offentlige udgifter, som er grundlaget for skatternes størrelse, er fra 1916 til 1950 ikke firedoblet, men fire gange firedoblet. Jeg tror, man skal gøre sig helt klart, at skat avler skat, d. v. s. at skatterne driver priserne op; og stiger pristallet, så stiger de offentlige udgifter, og så får vi igen forøgede skatter. Regeringen må være klar over, at det skyldes systemet. Det ærede medlem hr. Elgaard sagde, og jeg har nok hørt den højtærede finansminister tale lidt om det, at regeringen overvejer at flytte byrderne fra jorden over på indkomsterne. Det vil jeg advare regeringen imod af politiske grunde. Jeg tror ikke, den får noget ud af det, og hvis et sådant forslag blev sendt til behandling i grund-